

въ нашето село бѣше баба Гуцка още и съ своята самотностъ и скжперничество.

Тя имаше и нѣколко кошери съ пчели, отъ които вадѣше медъ. Гледахъ често отъ кестена въ бабината Гуцкина градина и мислѣхъ какъ да стана герой.

Единъ день видѣхъ баба Гуцка обиколи градината, огледа внимателно навредъ, да не би нѣкой да се е мушналь изъ тревуляцитѣ. Следъ като се увѣри, че нѣма никой, омѣсти бѣлата каменна плоча, взе желѣзната ключалка, пхна я презъ една дупка, замахна два пжти на лѣво, блъсна следъ това два пжти съ кракъ вратата. за да се увѣри, че е затворена добре и излѣзе.

Азъ скочихъ отъ кестена, затичахъ при другаритѣ, които играеха, и имъ извикахъ:

— Слушайте, всѣки да тича у дома си и се върне веднага предъ бабината Гуцкина кжща съ рѣзенъ хлѣбъ въ ржка.

— Защо? — запитаха тѣ изненадани.

— После ще ви кажа, а сега плюйте си на петитѣ и димъ да ви нѣма!

Затекохъ се и азъ въ кжщи и отрѣзахъ голѣмъ рѣзенъ хлѣбъ. Грабнахъ чернитѣ си върви, съ които зимно време стѣгахъ царвулитѣ си, и докато успѣя да се покатеря на ябълката, що се надвѣсваше на бабината Гуцкина кжща, видѣхъ децата да тичатъ лудо.

Кой съ единъ, кой съ два, а имаше и нѣкои съ по три рѣзена хлѣбъ. Следъ малко всички се струпаха на пжтя и гледаха зачудени къмъ покрива. Азъ сплетохъ чернитѣ върви като вжже, вързахъ ги здраво за единъ дебелъ клонъ на ябълката, надвесихъ се на комина, и безъ да му мисля много-много, спуснахъ се въ него. Полека, полека се спуснахъ чакъ въ кжщата на баба Гуцка. Поразтършувахъ и намѣрихъ една делва пълна съ медъ.

Съ голѣмо усилие отмѣстихъ ключалката, разтворихъ вратата, разтворихъ и вратника на двора. Децата нахлуха като потокъ. Едва изтърколихме голѣмата делва съ меда предъ вратата на кжщата. Азъ грабнахъ голѣмата дървена лъжица и започнахъ да мажа наредъ порѣзаницитѣ на другаритѣ си.

Тѣ викаха радостни:

— Браво, Дичко, браво!.. Това се вика герой!